

มารยาทยุคใหม่

เรื่องเล็กน้อย
ของการประสบความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่

คุณหญิงทิพยวดี ปราโมชฯ

มารยาทยุคใหม่

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2553 ราคา 250 บาท
ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
ทิพย์วดี ปราโมช ณ อยุธยา, คุณหญิง
มารยาทยุคใหม่__กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์, 2553.
256 หน้า.

1. มารยาทและการสมาคม. I.ชื่อเรื่อง.
395
ISBN 978-616-515-052-1

เจ้าของผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์
บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ประธานที่ปรึกษา ธนาชัย วีระพัฒน์วงศ์
ที่ปรึกษา ดร.วงศ์ศิริ สังขวาลี มียาจิ
ประธานกรรมการบริษัท ธนชัย สันติชัยกุล
กรรมการผู้อำนวยการ เกษรี ภายจนวนฉวีชัย
กรรมการผู้จัดการ ดร.นันทพร วงษ์เชษฐา
ผู้จัดการกองบรรณาธิการอาวุโส รุจิเรข คชรัตน์
บรรณาธิการ พรหมภัสสร ปวินท์สรณ์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ จิราวรรณ นันทพงษ์
ปก/รูปเล่ม/ภาพประกอบ ปรัชรินทร์ อวรรธณกุล
กราฟิก วรเทพ เสริมธนะพัฒกุล เดชา กิจพัฒน์กัญญา
ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ตรีเทพ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา
ฝ่ายขาย สุภาพรรัตน์ จันทร์นุ่ม จารุวรรณ นาคบำรุง
ฝ่ายการตลาด นันทวัน อรุณนิมิตกุล

สำนักงาน เลขที่ 1854 ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทรศัพท์ 0-2338-3694-6
โทรสาร 0-2338-3986, www.nationbook.com

พิมพ์ที่ บริษัท เกียวโด เนชั่น ฟรินดิง เซอร์วิส จำกัด 167/5 หมู่ 4 ถนนบางนา-ตราด กม. 29.5 ตำบลบางป่อ
อำเภอบางป่อ สมุทรปราการ 10560 โทรศัพท์ 0-2313-4405-6 โทรสาร 0-2313-4445

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ชั้น 19 เลขที่ 1858/87-90
ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทรศัพท์ 0-2739-8222, 0-2739-8000
โทรสาร 0-2739-8356-9, www.se-ed.com

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2553 โดย บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจับภาพ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ
การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีปัญหาหน้าตัด หน้าสลับ หน้าซ้ำ หรือหน้าหาย สามารถขอเปลี่ยนใหม่ได้จากวันที่ท่านซื้อ หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2338-3694-6

คำนิยม

ดิฉันเป็นผู้หนึ่งที่ได้ติดตามอ่าน “มารยาทยุคใหม่” ซึ่งเขียนลงในนิตยสารดิฉัน โดยคุณหญิงทิพาวดี ปราโมช ณ อยุธยา จึงรู้สึกมีความชื่นชมและดีใจมากที่ได้มีการนำมารวมพิมพ์เป็นเล่ม ซึ่งจะประโยชน์ในการดำเนินชีวิตประจำวันของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ และที่สำคัญ เป็นสิ่งที่บ่งชี้ให้เห็นว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมที่ดงามมานานแล้ว

ท่านผู้หญิงอรุณฯ อิศรางกูร ณ อยุธยา

คำนิยม

ดิฉันอ่าน “มารยาทยุคใหม่” ด้วยความเพลิดเพลินและชื่นชม
เพลิดเพลินกับถ้อยคำที่ไม่มากไม่น้อย สั้นไหล เห็นได้ชัดว่า
กลั่นกรองจากประสบการณ์นานปี อีกทั้งแฝงอารมณ์ขันอย่างชาญฉลาด
ชักจูงผู้อ่านให้เห็นกับดักหลุมพรางที่ควรหลบเลี่ยงยามเกี่ยวข้องกับสัมพันธ
กับผู้อื่น อีกทั้งไม่ลืมหักเพิ่มคุณค่าและความงามสง่าให้แก่ตัวเอง

ชื่นชมกับโครงสร้างของหนังสือที่ครอบคลุมหลากหลายมิติของการอยู่ร่วม
ในสังคม ชื่นชมกับความตั้งใจที่จะส่งมอบเคล็ดลับและกลวิธีสู่ความเป็น
ผู้งดงามที่แสดงออกจากทัศนคติที่ถูกต้องและจิตใจอันเปิดกว้าง

เป็นหนังสือคู่มือพัฒนาตนเองที่น่าไปสู่สังคมที่น่าอยู่และงดงาม

งามพรรณ เวชชาชีวะ

มีนาคม ๒๕๕๓

คำนิยม

ขออนุญาตเขียนถึงความชื่นชมส่วนตัวที่มีต่อ “คุณหญิงทิพาวดี ปราโมช ณ อยุธยา” หรือที่คุณหญิงทิพย์ฯ เรียกแทนตัวเองว่า “น้ำ” กับหมิวเสมอ เป็นการให้เกียรติและความเป็นกันเองกับหมิวอย่างยิ่ง เคยมีโอกาสได้ร่วมงานและเดินทางไปต่างประเทศกับคณะ “ดิฉัน” หลายครั้ง คุณหญิงทิพย์ฯ เป็นผู้ทำงานที่มีความสามารถ เป็นผู้นำที่ดี และเป็นผู้ร่วมเดินทางที่น่ารัก พุดคุยสนุกสนาน

ได้อ่านคอลัมน์ “มารยาทยุคใหม่” ใน “ดิฉัน” ขอบคะ มีข้อเสนอแนะที่ดีเกี่ยวกับมารยาทในการเข้าสังคม เพราะในบางเรื่องยอมรับค่ะว่าไม่ทันคิด หรือคิดไม่ถึงจริงๆ อ่านแล้วได้ทราบถึงหลายแง่มุม ได้นำมาปรับใช้กับชีวิตประจำวัน ทำให้เรามีความมั่นใจว่าจะไม่ทำอะไรเป็นๆ หรือเสียมารยาท และที่สำคัญสามารถนำข้อเสนอแนะนี้มาสอนลูกๆ ได้ เพื่อที่เขาจะได้มีมารยาทในการเข้าสังคมอย่างสมารถและคลาสิคค่ะ

ด้วยความเคารพอย่างสูง
หมิว ลลิตา ศศิประภา

คำนำสำนักพิมพ์

โดยทั่วไปคนไทยเราได้รับการอบรมสั่งสอนให้รู้จักการมี “มารยาท” กันตั้งแต้อยู่ในวัยเด็ก มารยาทดังว่านั้น ก็คือการปฏิบัติตนให้มีกิริยา วาจาที่สุภาพเรียบร้อย ภูทกาลเทศะ ซึ่งเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่สมัยก่อน ใช้เป็นกรอบที่รู้กันว่า หากผู้ใดปฏิบัติตัวได้อย่างมีมารยาท ผู้นั้นก็ย่อม อยู่ในสังคมได้อย่างไม่เป็นที่ครหา ทั้งยังจะได้รับความเมตตาเอ็นดู ให้การสนับสนุนในทางที่เจริญขึ้นด้วยซ้ำ

ทว่ายุคสมัยได้ล่วงเลยเปลี่ยนผ่าน เพียงแค่ได้ยินคำว่า “มารยาท” ก็ให้รู้สึกถึงความยากลำบากในการดำรงชีวิตประจำวันเสียแล้ว แม้ใน วัยผู้ใหญ่เองก็เถอะ เพราะธรรมชาติของคนเรามักกระทำการสิ่งที่ตามใจตน เป็นลำดับต้นๆ ครั้นเมื่อนึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่ทำอาจส่งผลให้ผู้อื่นได้รับความ เดือดร้อน เมื่อนั้นความยับยั้งชั่งใจ ไตร่ตรอง คิดก่อนทำ นั้นจึงจะ ตามมา

แต่นั้นคือในกรณีของผู้ที่คิดได้

ดังนั้น คงเป็นการดีกว่า ถ้ากรอบพื้นฐานที่ติงมานั้นได้รับการปลูกฝัง ให้ออกดอกออกผลเสียตั้งแต่ยังอยู่ในภาวะที่สามารถสั่งสอนให้รู้ผิดรู้ถูก กันได้ อันจะยังประโยชน์ ข้อได้เปรียบ และสิ่งดีอื่นๆ ตามมาอีกไม่น้อย

มารยาทยุคใหม่ เป็นเครื่องมือทรงประสิทธิภาพที่จะช่วยให้การนั้น
ประสบผลสำเร็จ และจะช่วยสะกิดเตือนให้เรามีสติรู้ตัวอยู่เสมอเมื่อต้อง
ออกไปใช้ชีวิตอยู่กับคนหมู่มากในสังคม

จริงอยู่ว่าการปฏิบัติตนให้เป็นคนที่มีมารยาทอาจต้องฝืนความรู้สึก
ของตัวเองบ้างในบางครั้ง แต่ก็ต้องไม่ลืมว่า トラบใดที่เรายังต้องใช้ชีวิต
อยู่ เราไม่สามารถปฏิเสธสังคมได้ แต่สังคมนี้ลี มีสิทธิ์ปฏิเสธเราได้
ทุกเมื่อ หากเราเป็นผู้ไร้ซึ่งมารยาท

ด้วยความปรารถนาดี
เนชั่นบุ๊กส์

จากผู้เขียน

ดิฉันมีความเชื่อว่าสิ่งสำคัญประการหนึ่ง ที่จะช่วยให้เราอยู่ในสังคมได้อย่างสบายและประสบความสำเร็จ ก็คือความมั่นใจในตนเอง คือถ้ามีความมั่นใจในตัวเองแล้ว การดำเนินชีวิตก็จะง่ายขึ้นโดยปริยาย

การได้รับการยอมรับจากสังคม ไม่ว่าจะเป็่็นสังคมเล็กหรือใหญ่ในบ้านของเรา ตลอดจนสังคมระหว่างประเทศ เป็นสิ่งที่จะช่วยสร้างความมั่นใจให้กับตัวเองได้ดีที่สุด

การเข้าสังคมคือก้าวแรกที่จะนำไปสู่การมีความมั่นใจในตนเอง ดังนั้น การเข้าสังคมให้เป็น และการเป็นคนที่ยอมรับดีต้อนรับ ก็ต้องไม่เป็นคนที่ไปไหนแล้วมีแต่สร้างความอึดอัดรำคาญใจให้แก่ผู้คนที่ต้องคบหาสมาคมด้วย หรือเป็นที่น่ารังเกียจ ไม่ว่าจะในโรงเรียน สถานที่ทำงาน หรือในสังคมธุรกิจ ที่มีคนหมู่มาก

มารยาทนั่นเอง คือคุณแจ้สำคัญที่สุด ที่จะช่วยเปิดประตูสู่สังคมได้ง่ายขึ้น หากไม่รู้จั้กเข้าสังคม ก็ยากที่จะประสบความสำเร็จในการสร้างความมั่นใจ

เมื่อทกลิบกว่าปีก่อน ตอนที่ดิฉันเกิด การดำรงชีวิต หรือการใช้ชีวิตของเรา และที่สำคัญ คือมารยาทไทยๆ ที่งดงาม ต่างจากปัจจุบัน

มากมายทีเดียว นับตั้งแต่ลักษณะของสังคมไทยโดยทั่วไป ความ
เคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ซึ่งแม้ว่าจะได้เปลี่ยนแปลง
ไปก่อนหน้านั้นบ้าง คือตั้งแต่รุ่นปู่-ย่า-ตา-ยาย แต่ก็ยังมีเอกลักษณ์
ไทยแท้ ที่ยังคงเหลืออยู่ไม่น้อย

เมื่อมาถึงยุคนี้ ประเพณี หรือความประเพณีบางอย่างที่ได้ซึมซับ
รับมา ตลอดจนถูกอบรมมาจากสมัยนั้น บางอย่างก็ไม่ได้ใช้ หรือใช้ไม่
ได้แล้ว เพราะไม่เหมาะกับสังคมยุคใหม่ที่อะไรๆ ก็เปลี่ยนไปมากทีเดียว
ไม่ว่าจะเป็นขนาดของสังคม ซึ่งใหญ่ขึ้น เพราะจำนวนคนมากขึ้น
ตลอดจนเทคโนโลยี ที่กลายมาเป็นสิ่งของจำเป็นในชีวิตประจำวัน ซึ่ง
แต่ก่อน คนรุ่นเก่าไม่เคยนึกเคยฝันด้วยซ้ำไปว่าจะมีสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น

แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่ตกยุคก็คือ การเป็นคนที่มีมารยาท เพราะนั่นเป็น
สิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นชนชาติที่มีวัฒนธรรม จึงเป็นที่น่าเสียดายว่า มี
คนรุ่นใหม่จำนวนไม่น้อยที่ไม่รู้ว่าอะไรคือมารยาทที่ควรปฏิบัติ หรือหากรู้
ก็ไม่รู้จักวิธีปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคเข้าสมัย จึงยังคงมีสิ่งขัดตา สร้างความ
อึดอัดใจกับผู้อื่น หรือยิ่งร้าย ทำให้ถูกมองไปในทางลบอยู่เป็นประจำ

จริงอยู่ว่าสังคมยุคนี้โลกแคบลง ความเป็นสากลมากขึ้น ทำให้
จำต้องรับเอาวัฒนธรรมบางอย่างของนานาประเทศเข้ามาผสมผสาน
บ้างตามความเหมาะสม แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าต้องยอมปล่อยให้
ความเจริญด้านต่างๆ มากลบลบ “ความเจริญ” ทางด้านนี้ของเรา ซึ่งมี
มานานนาน และเป็นสิ่งที่เราน่าจะภูมิใจอย่างยิ่ง

ด้วยความคิดดังนี้ ดิฉันจึงได้เริ่มเขียนคอลัมน์ภายใต้ชื่อว่า “มารยาทยุคใหม่” ลงในนิตยสาร “ดิฉัน” มาได้พักใหญ่ โดยนำเอา คำสั่งสอนที่เคยได้รับจากพ่อแม่ ผู้หลักผู้ใหญ่ในครอบครัว ตลอดจนผู้รู้ มาปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคสมัย และรวบรวมเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับมารยาทสังคมในต่างประเทศ ที่เคยประสบพบมาถ่ายทอด สู่กันฟัง

สารบัญ

เข้าสังคม	15
เป็นแขกรับเชิญในงานเลี้ยง	16
เป็นแขกที่ดี เป็นเจ้าภาพ (เจ้าบ้าน) ก็ต้องดีด้วย	28
มารยาทต่างชาติที่ไม่น่าเอาอย่าง	34
เล็กๆ น้อยๆ จากงานศพ	44
แสดงน้ำใจแบบไม่เวอร์	50
ความพอดี	54
สุภาพสตรีและสุภาพบุรุษ	59
เกี่ยวกับสุภาพสตรี	60
คนงามเพราะแต่ง	64
ทันสมัยแต่ไม่เวอร์	68
หล่ออย่างเดียวไม่พอ	72
ที่สาธารณะ	77
บันเทิงสถาน	78
คำบอกเล่าจากอาจารย์	84
ของใช้ไฮเทค	88
บริเวณส่วนตัว	92
ความเกรงใจ	96
เห็นแก่ตัว	100
ผิดที่ผิดทาง	104
มารยาทงาม	108
เดินทางอย่างมีมารยาท	112

ที่ทำงาน	119
มารยาทในออฟฟิศ	120
เรื่องในห้องประชุม	128
มารยาททราชมข้ามบ้าน	133
มารยาทชาวคอนโดฯ	134
ความหน้าบางแพ้มารยาททราชม	142

ปัญหาเฉพาะหน้า	147
“หน้าแตก” ทำไงดี	148
อุบัติเหตุเฉพาะหน้า	152
แก้ปัญหากฎเงิน	156
มารยาทในยามยาก	160
ทำได้ดีกับความรำคาญ	164

ว่าด้วยการกิน	171
มารยาทบนโต๊ะอาหาร	172
ความละเอียดอ่อนบนโต๊ะอาหาร	178
กินให้ถูก กินแบบโก้	182
กินอาหารแบบฝรั่ง	186
เรื่องของไวน์	194
พูดจาภาษาสวย	199
ภาษาก็สำคัญ	200
ศิลปะในการพูด	208
คำพูดผิดหู	212
“เมาท” ให้ถูกวิธี	216

รักษาความสัมพันธ์	221
มารยาทดีรักษาความสัมพันธ์	222
เทศกาล	228
ให้และรับของขวัญ	232
รักษามารยาทแบบไทย	239
มารยาทยุคเก่าแบบไทยแท้	240
ของเก่าที่น่ารักษา...สำหรับลูกสาว	248

เข้าสังคม

เป็นแขกรับเชิญ ในงานเลี้ยง

ทุกคนเคยเป็น ‘แขกรับเชิญ’ มาด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าใครก็ตาม ต้องออกงานกันบ้างไม่มากก็น้อย ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลทางธุรกิจหรือเพื่อความรื่นเริงบันเทิงใจ คงหนีไม่พ้นการที่ต้องไปงานเลี้ยงอาหาร ไม่ว่าจะ เป็นมือกลางวัน มือค่ำ หรืองานคือกเทล อย่างหนึ่ง ที่ควรนำติดตัวไปในงานต่างๆ เหล่านี้คือ ศิลปะของการเป็นแขกที่น่าเชิญ ซึ่งสำคัญยิ่งกว่าชุดสวยหรูพร้อมเครื่องประดับที่สวมใส่ไปค่ะ

ในยามออกงานสังคม ไม่ใช่เวลานี้จะประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไรก็ได้ตามใจชอบ อยากจะเฮฮา ก็ก๊ากกัน ควรทำพองาม ตามความเหมาะสม เพราะไม่ใช่ทุกคนในที่นั้นจะเป็นเพื่อนซี้ของคุณ ฉะนั้นย่อมต้องมีความเกรงอกเกรงใจและรักษามารยาทกันบ้างนะคะ

ทว่าแปลกแต่จริงที่ยังมีคนจำนวนไม่น้อยเลย ที่ไม่รู้ว่าจะมารยาทของการเป็นผู้ถูกเชิญที่ดีนั้นคืออะไร

ตรงต่อเวลา

หลายคนมากที่คิดว่า การไปถึงงานตรงตามเวลาที่เจ้าภาพกำหนดไว้ในบัตรเชิญจะทำให้ดูกระตือรือร้นเกินไป และคิดว่ายิ่งสายมากเท่าไร ยิ่งเป็นการแสดงถึงความสำคัญของตนเอง

แต่จริงๆ แล้วการไม่ตรงต่อเวลานี้ถือเป็นการเสียมารยาทนะคะ ยกเว้นในบางประเทศเท่านั้นที่ไม่นิยมไปงานตรงตามเวลาที่กำหนดไว้ในบัตรเชิญ

หลายปีมาแล้ว ดิฉันและสามีได้รับเชิญไปงานเลี้ยงแห่งหนึ่งที่ประเทศในตะวันออกกลาง เขาเชิญสามทุ่มก็ไปถึงสามทุ่ม ปรากฏว่าไม่มีใครเลย แม้แต่เจ้าภาพก็ยังไม่พร้อม เราต้องนั่งตาปริบๆ รอเจ้าภาพอยู่ด้วยกันสองคน พักใหญ่เขียวคะ กว่าแขกคนอื่นๆ จะมาถึงก็ร่วมห้าทุ่ม นึกโทษตัวเองที่ไม่ได้สอบถามถึงประเพณีของบ้านเมืองนี้เสียก่อน

หลังจากนั้นจึงได้ความว่า ตามประเพณีของเขาแขกส่วนใหญ่จะมาถึงงานช้ากว่าเวลาที่กำหนดในบัตรเชิญถึงสองชั่วโมง ไม่ทราบเหมือนกันว่าเขากำหนดเวลาลงไปบัตรเชิญเช่นนั้นทำไม

ในทางตรงกันข้าม การไปถึงงานก่อนเวลาที่ระบุในบัตรก็ไม่สมควร เพราะเจ้าภาพอาจยังไม่พร้อมก็ได้

นะคะ (ดิฉันเคยมีแขกมาที่บ้านก่อนเวลางานร่วมชั่วโมง วันนั้นเลยเป็นเจ้าภาพไม่สวยเท่าที่ต้องการ เพราะแต่งตัวไม่ทัน ต้องรีบลงมารับรองแขกก่อนค่ะ)

ชอบกล้อง

งานสังคมส่วนใหญ่มักจะมีช่างภาพ-ตากล้องมาบันทึกภาพในงานจำนวนไม่น้อย ส่วนใหญ่เป็นช่างภาพจากสื่อทั้งหลาย ยิ่งถ้าเป็นงานใหญ่ งานช่างที่เจ้าภาพมีแรงดึงดูดสูง บรรดาสื่อทั้งหลายก็จะมีจำนวนมากขึ้นตามลำดับ

เคยได้ยินบรรดาช่างภาพปรารถนาให้ฟังว่า เป็นที่รู้กันในหมู่ช่างภาพว่ามีแขกบางคนที 'ชอบ' กล้องเป็นพิเศษ คือไม่ว่าช่างภาพจะเดินไปทางไหน คุณเธอก็เหล่านั้นก็มักจะเดินตาม แล้วเข้าไปยืนข้างหน้า ทำให้ถ่ายภาพยาก หากช่างภาพยังไม่สนองความต้องการ ก็ออกปากเรียกให้ถ่ายให้ด้วยความหวังว่าภาพของตนจะได้ลงหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร โดยหารู้ไม่ว่าบางครั้งจะถูกถ่ายภาพแบบหลอกๆ คือทำท่ายกกล้องขึ้นโดยไม่ไดกดชัตเตอร์ หรือกดชัตเตอร์ให้ดูเหมือนจริงแต่ลบภาพทิ้ง แล้วแถมยังเอามาเมาท์ต่อลับหลังอีกด้วย

การแต่งตัวสวย ดูดี ดูเด่น เป็นเครื่องจูงใจให้
ช่างภาพรุมถ่ายภาพมากกว่าค่ะ

ที่นั่ง

ถ้าเป็นงานชนิดค็อกเทล ไม่มีที่นั่งจัดไว้เฉพาะก็ไม่มี
ค้อยมีปัญหา แต่โดยทั่วไป เวลาจัดงานเลี้ยงที่เขาจัดให้
แขกนั่งโต๊ะรับประทานอาหาร เจ้าภาพมักเป็นผู้จัดที่
ให้แขกแต่ละคนนั่งด้วยดุลยพินิจของเจ้าภาพเอง
โดยที่คงจะจัดสรรแล้วว่าจะให้ใครนั่งตรงไหนกับใคร
ตามความเหมาะสมในความเห็นของเขา ซึ่งส่วนใหญ่
มักจัดให้คนที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน สายงานที่
คล้ายคลึงสอดคล้องกัน นั่งด้วยกันเพื่อให้สามารถหา
เรื่องที่จะพูดคุยกันได้

ดังนั้น ผู้ที่เป็นแขกรับเชิญไม่ควรไปกำหนดว่า
ตัวเองจะต้องนั่งตรงไหน และกับใคร เพราะออกจะ
เป็นการก้าวล่วงเกินไป ซึ่งอาจไปสร้างความยุ่งยาก
ลำบากใจให้แก่เจ้าภาพได้

เคยได้ยินบ่อยๆ ว่า บางครั้งแขกรับเชิญบางท่าน
สร้างความอึดอัดไม่น้อยให้แก่เจ้าภาพ เพราะเมื่อเห็น
ที่ที่เขากำหนดไว้ให้นั่งแล้วไม่พอใจ คุณเธอก็จะหยิบ
การ์ดเปลี่ยนสลับกันตามอำเภอใจ แต่เปลี่ยนที่ของ

ตัวเองไม่พอ บางครั้งถึงขนาดยกโขยงเพื่อนมานั่งแทนที่คนอื่นอีกด้วย
ทำเอาเจ้าภาพพ่วนวายเพราะต้องจัดหาที่ใหม่ให้แก่บรรดาแขกที่ถูก 'เขี่ย'
ออกไป

บางคนเมื่อเห็นว่าที่นั่งของตนไม่ได้อยู่ใกล้ชิดหรืออยู่ในรัศมี 'คนดัง
คนเด่น' เพื่อว่าจะจะได้มีโอกาสถ่ายภาพติดไปด้วย ก็พยายามย้ายที่นั่ง
หรือหากไม่ค่อยชอบพอใครที่บังเอิญถูกกำหนดให้ไปนั่งใกล้ๆ ก็จะออก
อาการให้เห็นเด่นชัด

อย่างนี้ถือว่ามีดีมารยาทของการเป็นแขกรับเชิญค่ะ

สิ่งที่อาจทำให้คุณไม่พอใจนั้น เกิดขึ้นได้เสมอในงานทั่วไป และ
บ่อยครั้งที่อาจถูกกำหนดให้ไปนั่งใกล้กับคนที่คุณไม่ได้อยากนั่งด้วย แต่
นั่นไม่ได้หมายความว่าจะทำให้คุณต้องเสียมารยาทนี้ค่ะ สิ่งเดียวที่
ทำได้คือใช้ความอดทน เพราะไม่ว่างานอะไรก็ไม่ได้ยาวนานจนถึง
ขนาดจะเป็นจะตายแน่นอน แต่ถ้าอดทนไม่ไหวจริงๆ ควรหาทาง
หลีกเลี่ยงอย่างนุ่มนวลกว่านี้จะดีกว่าค่ะ

กาลเทศะ

ไม่ว่าจะเป็นการออกสังคมหรือการดำรงชีวิต
ทั่วไป ดิฉันว่าการรู้กาลเทศะนั้นเป็นสิ่งสำคัญไม่น้อย
เลยทีเดียว แม้ว่าเราจะเป็นคนชอบสนุกสนาน มีเพื่อน
เป็นฝูง แต่เมื่ออยู่ในที่ที่ไม่สมควรแสดงออกจนเกิน
งาม ควรระงับใจไว้บ้าง ไม่ใช่มีจะพูดอะไรทำอะไร

ก็ได้ โดยไม่ดูว่าเหมาะกับสถานการณ์หรือเปล่า

อย่างในดินเนอร์หนึ่ง บรรดาพวกที่กำลังเห่อโทรศัพท์รุ่นใหม่ที่กำลังฮอตฮิต ต่างคนก็ต่างควักกันออกมาโชว์ด้วยการถ่ายรูปโตะใน โตะนี้อย่างประเจิดประเจ้อ แล้วก็ส่งให้กันดู กลับไปกลับมา ส่งรูปแล้วก็โทรฯ หากันอย่างสนุกสนานเสียด้วย โดยไม่พูดไม่คุยกับคนอื่นที่นั่งอยู่ร่วมโตะ อย่างนี้เรียกว่าไร้มารยาททีเดียวละคะ

อีกกรณีหนึ่งที่มีให้เห็นบ่อยๆ ก็คือ การไปนั่งโตะร่วมกับคนอื่นซึ่งอาจไม่คุ้นเคยกันมาก่อน กลับมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับการส่งเอสเอ็มเอส หรือว่าเล่นเกมชนิดไม่หยุดไม่หย่อน ไม่น่าดูเลยคะ ทั้งๆ ก็น่าจะรู้ว่าที่ เขาเชิญไปงานนั้นก็เพื่อสังสรรค์ ทำความรู้จัก และแลกเปลี่ยนความคิดกับคนรอบข้าง ซึ่งต่างกับเวลาเรานั่งคอยใครอยู่คนเดียว ขึ้นปีที่เอสหรือว่านั่งเครื่องบินไปไหน เพื่อเป็นการฆ่าเวลาละคะ

ออกสีหน้า

มีคนเล่าให้ฟังบ่อยมากถึงมารยาทของบรรดาแขกสาว ๆ ที่มักจะต้อง (ด้วยหน้าที่การงานหรืออะไรก็แล้วแต่) ออกงานบ่อยๆ คุณเธอพวกนี้คงไม่ค่อยชอบงานสังคมหรือด้วยอะไรไม่ทราบ แต่เมื่อไปแล้ว และไปเจอกับเหตุที่ไม่สบอารมณ์ ก็มักจะออกสีหน้าจ่นเห็นได้ชัด

ในเมื่อคุณยังต้องออกงาน จะด้วยเหตุผลใดก็ตามที่ไม่ใช่เพราะใจอยากไปล้วนๆ เมื่อมีสิ่งใดไม่ถูกใจหรือฝืนความรู้สึก ต้องใช้ความอดทนบ้าง トラบไตที่เราเลือกว่าจะอยู่ในสังคมของคนหมู่มาก สิ่งแบบนี้

คงจะหลีกเลียงยากค่ะ

ถ้าเผื่อคุณจำเป็นต้องไปงานที่คุณไม่ชอบเจ้าภาพเอาเสียเลย ก็ไม่ต้องทำเหมือนสาว ๆ บางคน ที่พออยู่ต่อหน้าเจ้าภาพก็พูดจาทักทายแบบหวานเสีจนเนียน แต่พอเจ้าภาพเดินลับตาก็เป็นหน้าแหะใส่ หรือไม่ก็หันไปเมาท์อย่างดุเดือด เสียงลั่น ชนิดไม่เว้นหัวจรดเท้า คือตั้งแต่การแต่งกายไปจนกระทั่งทรงผมและการพูดจา ด้วยเสียงขนาดที่คนอยู่ใกล้ ๆ (ก็พวกที่มาบ่นให้ดิฉันฟังนี่ละค่ะ) ได้ยินกันทั่ว

อารมณ์ค้าง

คนเราต้องพยายามเก็บอารมณ์ มีเฉพาะเด็กเล็ก ๆ เท่านั้นแหละค่ะที่ยังใสบริสุทธิ์ จะคิดอะไรรู้สึกอย่างไรก็สามารถโผล่ออกไปได้ ไม่มีใครว่า ออกจะน่าเอ็นดูเสียอีก แต่เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ทำอย่างนั้นไม่น่ารักเอาเสียเลย

บ่อยครั้งที่ดิฉันเห็นคนออกงานสังคมแล้วนั่งหน้าหงิกหน้างอ ไม่พูดไม่คุยกับใคร ถามคำตอบคำ ทำตัวเป็นคนเจ้าปัญหา คนแบบนี้ถ้าไม่ใช่เพราะสายงานแล้วคงไม่มีใครอยากเชิญให้มาเป็นแขกในงานของเขาแน่ ๆ ค่ะ

กรณีอย่างนี้ก็อีกแหละค่ะ ควรต้องฝึกใจตัวเองบ้าง พยายามทำให้มีความงดงาม (ไม่ใช่หน้าตานะคะ แต่หมายถึงมารยาท) เมื่ออยู่ในสังคม อย่างที่ฝรั่งเรียกว่า Social Grace คือรู้จักวางตัวให้ถูก ไม่ให้เป็นที่น่ารำคาญของผู้อื่น คือไหน ๆ ก็ไปแล้วน่าจะปรับตัวให้กลมกลืน

กับคนรอบข้าง ไม่ใช่เป็นตัวป่วนที่คอยทำลายบรรยากาศของงาน

ดิฉันได้รับเชิญไปงานเลี้ยงอาหารค่ำงานหนึ่ง มีแขกรับเชิญท่านหนึ่งนั่งอยู่โต๊ะเดียวกัน เธอนั่งหลังแข็ง หน้าหงิกตั้งแต่ต้นจนจบ อาหารวางอยู่เต็มโต๊ะแต่เธอไม่ยอมยื่นมือไปตัก ต้องคอยให้คนยกไปประเคน และไม่ยื่นมือไปหยิบหรือส่งอะไรให้ใครเลย สังเกตเห็นคนที่นั่งข้างๆ พยายามคุยด้วย เธอก็ตอบอย่างเสียไม่ได้ จนเขาลีกคุยด้วย ไม่ทราบเหมือนกันว่าเธอมาทำไม อารมณ์บูดขนาดนั้นควรนอนดูทีวีอยู่บ้านจะสบายกว่าสำหรับทุกคนรวมทั้งตัวเธอเอง

สวมหน้ากากบ้างก็ไม่ใช่ไร

ในการออกงานสังคม ไม่ว่าจะคุณจะเป็นแขกรับเชิญหรือเป็นเจ้าภาพ ไม่ว่าจะอารมณ์จะไม่แจ่มใสรื่นเริงแค่ไหน ก็ต้องไม่แสดงออกให้คนอื่นเขาเห็น

หากเป็นแขกรับเชิญ สิ่งใดที่ไม่สບอารมณ์ของคุณ ไม่ว่าจะป็นอาหาร แยกคนอื่นที่มาในงาน หรืออะไรก็ตาม ก็ต้องอดทนค่ะ และปกปิดความไม่พอใจของคุณเอาไว้ จะเรียกว่าเป็นการสวมหน้ากากก็ไม่ใช่ผิดนัก แต่ไม่ถึงกับเสแสร้ง เพียงแค่ทำใจหน่อยแล้วกันค่ะ

หากไม่ไหวจริงๆ ก็ไม่ควรไป หาข้อแก้ตัวที่ดีๆ หน่อย หลีกเลียงเสียเลยจะดีกว่าไปนั่งทำหน้าบูดใส่คนอื่น

พูดถึง 'หน้ากาก' ฟังดูแล้วอาจเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่ในบางโอกาสการสวมใส่หน้ากากยามออกงานเป็นสิ่งจำเป็น

หน้ากากในที่นี้ดิฉันหมายถึง 'มารยาท' ค่ะ ไม่ใช่หน้ากากที่แตกต่างไปจากตัวจริงของคุณจนเกินไป อาจเรียกว่า เอมารยาทมาเป็นหน้ากากปกปิดความไม่สບอารมณ์ของคุณจะถูกต้องกว่าค่ะ

หิวยังงี้ก็ต้องทน

หากงานที่ไปเป็นงานรับประทานอาหารแบบมาเสิร์ฟที่โต๊ะ มารยาทที่ถูกต้องไม่ว่าจะในเมืองไทยหรือในต่างประเทศ ไม่ควรเริ่มรับประทานอาหารก่อนที่เจ้าภาพ หรือกรณีที่ไม่ได้นั่งโต๊ะเดียวกับเจ้าภาพ ก็ผู้ที่มีอาวุโสสูงที่สุดในโต๊ะจะเริ่มรับประทานอาหาร ยิ่งถ้าเป็นโต๊ะเสวยยิ่งต้องคอยจนกว่าเจ้านายจะเริ่มเสวยเสียก่อน ไม่ว่าหิวขนาดไหนก็ต้องทนค่ะ หากไม่ต้องการให้ใครมองว่าคุณเป็นคนไร้มารยาท

ในยุโรป แม้แต่จะจิบไวน์ยังต้องคอยให้เจ้าภาพเริ่มก่อน หลังจากจิบแรกแล้ว จะจิบต่อแค่ไหนก็ไม่เป็นไร แต่ต้องให้เจ้าภาพเป็นผู้เริ่มค่ะ

เหตุผลหลักในการไปงานเลี้ยงอาหารนั้นคือการพบปะสังสรรค์กันค่ะ ไม่ใช่ไปเพื่อตอบสนองความหิวโหย ออกมารับประทาน ฉะนั้นไม่ควรแสดงอาการสนอกสนใจกับอาหารที่เสิร์ฟมากกว่าการสังสรรค์พูดคุยนะค่ะ

ข้อควรคำนึงเมื่อรับประทานอาหารก็คือ หากคุณเป็นคนกินเร็ว ควรชะลอลงสักนิด เพื่อจะได้ไม่อิ่มก่อนคนอื่น ตรงข้าม ถ้าเป็นคนกินช้า